

DE LAATSTE REÜNIE – Volledige Synopsis (A–Z)

Een groep voormalige klasgenoten van de basisschool komt opnieuw samen op het afgelegen archipelgeiland **Björkskär** op een koude februaravond in 2001. Een boot zet hen kort voor 18.00 uur af op het eiland en zal hen om 02.00 uur weer ophalen. Er ligt nog ijs op het water, maar het draagt niet. Er is geen mobiel bereik. Wanneer de duisternis over het eiland valt, zijn zij volledig afgesloten van de buitenwereld.

Niemand weet precies wie de reünie heeft georganiseerd — maar zodra de tafel is gedekt met eten en wijn, lijkt niemand zich daar nog om te bekommeren.

Iedereen op de bijeenkomst draagt zijn eigen versie van de jeugd met zich mee: oude rollen, onuitgesproken conflicten, schuld die al lang geleden is weggerationaliseerd. Sommigen herinneren hun schooltijd als zorgeloos. Anderen herinneren zich een plek waar men leerde om stil te zijn, onzichtbaar — of weg te kijken.

Vroeg op de avond worden fragmenten uit het verleden opgeroepen via subtiele flashbacks. We zien de groepsdynamiek zoals die was in de kindertijd: hiërarchieën, vernedering, gelach dat verkeerd viel. Sommige kinderen stonden in het middelpunt. Anderen, zoals **Sigrid**, waren er nauwelijks — zo onzichtbaar dat ze zelfs niet meer in de herinneringen voorkomen.

Er hangt iets zwaars in de lucht. Wanneer één deelnemer niet terugkeert na een bezoek aan het buitentoilet en een ander dood wordt aangetroffen onderaan de kliffen, verandert alles. Oude grieven komen naar boven. De verdenking richt zich in alle richtingen — op voormalige pesters, op vroegere slachtoffers, op degenen die altijd een beetje aan de zijlijn stonden. Paranoia verspreidt zich als een lopend vuur.

De groep probeert zich te organiseren. Het eiland te doorzoeken. Orde te scheppen. Maar elke poging tot controle keert zich tegen hen. De sterfgevallen gaan door en volgen geen duidelijk patroon — bruut, soms ogenschijnlijk willekeurig. Niemand kan nog bepalen wie slachtoffer is en wie dader.

Geleidelijk verschijnt aan de randen van de flashbacks een figuur: hun voormalige lerares, **Inger**. Tijdens hun schooljaren werd zij gezien als afstandelijk, apathisch, soms bijna kil. In de terugblikken zien we haar door het klaslokaal bewegen als een schaduw. Nooit echt aanwezig, nooit ingrijpend wanneer de kinderen iets verkeerd doen. Ze droeg iets met zich mee dat niemand van hen toen begreep.

Tegen het einde wordt onthuld dat Inger een dochter had, **Evelina**, die in haar klas zou beginnen. Op weg naar haar allereerste schooldag werd ze doodgereden door een dronken bestuurder — **de vader van Roger**. Het meisje stierf voordat ze ooit een klaslokaal had betreden. Inger stortte volledig in. Ze bleef de klas lesgeven, maar was niet langer werkelijk aanwezig. Ze zag het. Ze hoorde het. Maar ze greep niet meer in.

Voor Inger werd de klas — en vooral Roger — een voortdurende herinnering aan alles wat ze had verloren, en aan een collectief dat zag wat er gebeurde maar ervoor koos weg te kijken. Het was Inger die de reünie had geënceneerd. Haar plan was om de hele klas te doden — maar Roger tot het allerlaatste moment in leven te laten. Ze wilde dat hij zou lijden en gedwongen zou worden alleen achter te blijven wanneer iedereen else verdwenen was.

Maar de nacht verloopt niet zoals zij het had gepland. De situatie escaleert. Er worden fouten gemaakt. Andere daden volgen uit paniek en misverstanden. Wanneer Roger uiteindelijk door een andere deelnemer wordt gedood, breekt Inger. Haar woorden — “Roger was van mij om te doden” — onthullen dat de wraak nooit om chaos ging, maar om controle. Wanneer die controle haar wordt ontnomen, blijft er niets over dan leegte.

Eén voor één sterft iedereen op het eiland.

Wanneer de boot om 02.00 uur terugkeert, is er niemand meer om op te halen.

In de laatste beelden van de film keren we terug naar Inger als kind. Klein en fragiel zit ze zwijgend achterin een rumoerig klaslokaal. Ongezien. Onbegrepen. Een meisje dat ooit leerde dat de wereld niet ingrijpt.

De Laatste Reünie is een psychologische thriller over collectieve schuld, het langzame geweld van de kindertijd en de prijs van zien — zonder te handelen. Een verhaal waarin geen enkele moord betekenisvol is, maar waarin elke dood dezelfde vraag draagt:

Wat gebeurt er wanneer iedereen ziet — maar niemand ingrijpt — totdat het al te laat is?

